

DVOSTRUKA PRIRODA

ivan gadanski

1
pre toliko godina smo
u glini
zarobili svoja tela
s kojima smo i pesmu
pretočili u sećanje

ali ostala je
izgleda
tvoja jako topla ruka
koja sad opet klizi
gladna
i kao da nastavlja
da pokreće
glinu
iz prošlih pesama

2
u ono što smo hteli
u slućene
stalno priželjkivane
oblike naših tela

dužine oštih vrhova
nogu
dodiruju nam teme
i bodu nas
dok rastu
u nedogledano sećanje

usput pomešani
spajaju se kao reka
u proleće
uvereni u nepresušnost
toka
bar za izvesno vreme
dok sve nagomilano znanje
svu novu hladnu vodu
ne potroše
na plodna natapanja
i beskorisna isparavanja

3
dug prijatnom suncu
i voljenim navikama
prevazilaženja u sebi
u veličine bez sadržaja
prosto prihvatanje radosti
zbog učestvovanja
željenog
u samonadrastanju
i blagom samodopadanju

glad neutoljena
sve prošlo neponovljivo
vode mirne
dok teku
dozvoljavaju bar želju
od koje gradimo pesmu

4
iskorišćena botanika
preispitana geografija
pouke iz istorije
kao materijal za pridržavanje
polako otpada sa naših ruku
zbog čega one
slobodne
i skoro bestelesne
lutaju i mašu

hvatajući se samo za želju
od koje pokušavaju
da načine
nešto

čvršće i izglednije da prezivi
sva modelovanja
i rasipanje
koje se podrazumeva
u svakoj proizvodnji
kao i u oduševljenju

5
pored tih dugih udova
koji stalno rastu
i nesnaženja ruku
postoje i pokreti

kretanja same mase
od kojih više zavisi
no što smo spremni da shvatimo
ubličavanje sadržaja

6
koji motiviše želju
da se neprekidno proizvodi
ne primećujući pri tom
očigledna menjanja
onoga bitnog

koje smo nekada
pre toliko godina
upoređivali s najvišim vrednostima

6

učini nam se
za trenutak
da su nam tela
dovoljno jasna

da ćemo se valjda baviti
samo približavanjima
i dugim zagrijajima

7
što će nam nadoknaditi
sva nedovoljna poznavanja
dvostruke prirode
drugi detalja

i da će doći
nekako samo od sebe
kroz projektovane mogućnosti
ono što još uvek ne znamo
šta je

8
tako se opet vraćamo
u oblike prošlosti
presigurni u sebe
potpuno neželjeni
nepodnošljivi sasvim

gladni bez potrebe za hranom
umorni od stalnih pokušaja
sasvim udaljeni
od iluzija tolikih ciljeva

opamećeni materijalom
neraspoloženi za i jedan korak
dovoljni sami sebi
zatvoreni
i vraćeni na početak

pre toliko godina smo
u glini
zarobili svoja tela
s kojima smo i pesmu
pretočili u sećanje
u ono što smo hteli
u slućene
stalno priželjkivane
oblike naših tela

UH! UH!

radmila lazić

PESNIČKA GRAĐA

leptirci, krpice i grimiz
vijore, vijore, vijore
prodani-kupljeni
kupljeni-prodani
kao kg brašna
dcl vina
cm sopstvene kože
u sveskama dušebrižnih daka

kao zastave vijore, vijore
uz zadah pokvarenih zuba
čitave kaste

i još vijore, vijore
uz odsečene glave
i odsečene UDove
uz priznajem
priznajem
itd.

PESMA: ČIN
Novici Tadiću

hvatomo
ogromnog
crnog petla
dugo
šikla krv
nad vatrom ga
čerećimo
u snu nekoliko puta
pojavljuje se
zar-ptica
odnosi nas u Zubima
kao pernate jastuke

ZEC

ude u mene jedan zec
sčećuri se
na dnu mene
mrda repom
striže ušima
posmatra me

svojim crvenim očima
uplašenim pogledom

i ja njega gledam
istim pogledom

gledamo se tako
gledamo

svaki od nas
za onog drugog misli
da tu ne pripada
svaki od nas
od onog drugog očekuje
da ga napusti

UKROTITELJSKI. UKROTITELJSKI

kad pomislim
danasa nemam na šta
da se potuzim
smrt je sve pitomija
ližući mi dlanove
kao ovca bleji

ural ural ural!
razleže se
spolja i iznutra
veličanstva-tela

NALIĆJE VATRE

otvorim li usta
u ovom času
otvorim li ih
iz mene će
kao iz sedmoglave aždaje
šiknuti vatra

ona
na kojoj je spaljen Đ. Bruno
koja je lizala J. Orleanku
proždirala knjige u Berlinu
pekla lice istorije
moju iznutricu
gorkim plamenovima
moje srce
u licitersko
prevarala

u golo nebo
dizala se, dizala

meni pod grlo
tebi pod grlo

UH! UH!

uh, uh
reći će
ronioci, alpinisti
i ostali radnici
tvoga pakla

samo će krtice raditi svoje

čista lirika

nikola kitanović

On sanja stanje
u kojem se teme raskida
i nestaje
u vazduhu.

Smetaju mu kosti glave.
On bi rukama otkinuo
tu
sramnu parčad sirovog mesa.

2.

Jauče
kako je koža nepotrebna zamršenost
— maglena obmotanost
što se
neprirodno usadila
— svakidašnja konvencija vijuga
koja umišlja:
sve je drugačije...
sve je drugačije...

On bi nestajanje kože,
dodir dve presne halucinacije,
apsolutnu prirođnost
otrovani prisustvom perja.

3.

On,
stavlja vosak u uši.

Svi ti zvuci neprirodno
potresaju njegovu konstrukciju.

4.

On,
nosi tamne povoje
preko očiju.

Umišlja da se njegova stvarnost
krije
iza povoja.

poranismo dobrano na put

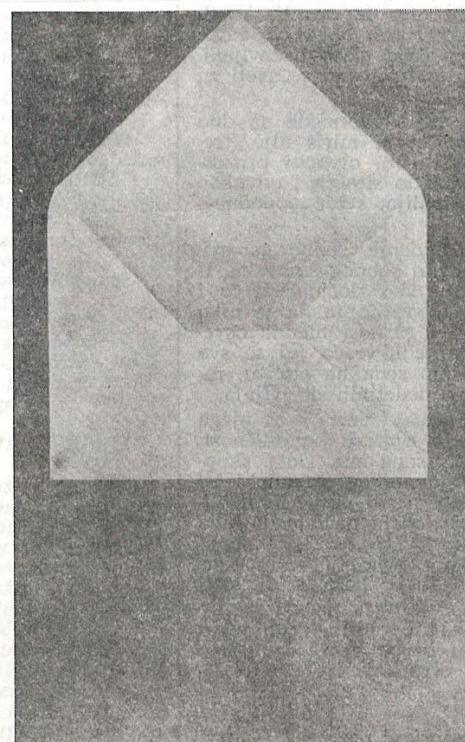
tomislav ketig

Poranismo dobrano na put.
Noć je oko nas
i drugi još bude svoje petlove
ne bi li najavili dan
prethodni
ili rasvetljenje kakvo
što samo jutro ima
i začas se smrkne.

Poranismo jer u noći
il' u mōri teškoj
ne možemo više
a tuda svetlost ne pomože nam
u klancima oko nas
i klancima među nama.

Poranismo iako nam knjige
iako nam mudraci izdaleka
san savezovahu.
Zašto knjige — znadosmo:
nad urvinama smrti nastale su.
Al' mudraci?
Lica brižna im.
Oči stroge
nejakost u nama otkrivaju
i govore nam to.
Zora će — rekosmo — valja
da nas u jadu našem ne
zatekne.

Vidimo: gnev navlačimo na se.
Ali kako ostati kad nas noge
ne slušaju?
Misò čemo lasno izgubiti —
kroz oči nam u slobodu izletela!

Poranismo
sa postelje pod pozlazom
cvrtočne.
Zbacisimo žezenom žicom vezenu
krpu na zakrpi
(od oca je ostanula sinu)
jer odlučisimo da više ne
zanoćimo.

Petla zaklasmo.
Vikao je u sat kad se guje bude.
Nismo glave — čuvali smo ruke!
Za baklje će nam zatrebati
mrak da razgrčemo
vrh ledeni dosegнемo
ne bi li je sa visota
ugledali
roditeljku.

Poranismo dobrano na put.
Ponesosmo i hlebove kruha
i vodu svoju izvorsku
studenicu, životvorku.
Ne znamo predele
kroz koje smo namerni
ni hanove ko drži
i kome je sklon.

Vreme nit' je zemlja
nit' je voda
a ni vazduh nije.
Valja biti oprezan
u vremenu!

Poranismo dobrano na put.
Noć je oko nas
a nebo više nije putovođa.
Neki vredni kovači
bojeći se uticaja zvezda
u slike ih nepokretne
okovaše.

Moći njihovih mišica svesni
sunce ne čekasmo
drumovima odolesmo
put tražisimo
gde za muke melem ima
gde se srce razigrava
kud se ptice odlučuju
kuda reka sama teče.
Slutimo čistinu
kao boravište
livadu cvetu
u naručju voda
ostrovo što beskraj do u dno
doseže
ljudilište
svemu pristupačno
matericu slobode
što ne prestaje da rađa.

Boravištu oblik sanjamо
da nam bude lakše
ali ga od znanja
ne gradimo
jer ostaćemo uz put
nadajući se da će neki
letač neumorni
stati na kamen
što nas skriva
i nahraniti se biljkom
u čije sokove iz svog smo
tela prešli
dok su se nad obzorjem
tek javljali prvi znaci
dana.

Slutimo dakle hodamo!

Deca nam veštine nove uče
hraneći se pelinom vekova
u hleb umešenim.
Deca nam vid jači
korak brži stiću
pojeći se suzama u mleku
što iz drevnih vinograda kaplige.
Um svoj oštре na točilu ljutom
skoroće bogova sujetnih
potajničkog veta — kostolomca
što se mota oko naše kićme
sve tražeći neku pukotinu
sve tražeći a ne nalazeći!

Imali smo rašta da krenemo
poranivši dobrano na put!